

Sygn. akt II CSK 849/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa E. G.

przeciwko J. A. i Z. W.

o ochronę dóbr osobistych i zadośćuczynienie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 lipca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 27 maja 2014 r., sygn. akt I ACa 247/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; zasądza  
od pozwanych na rzecz powoda 1.200 (jeden tysiąc dwieście) zł  
kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Pozwani uzasadnili wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania trzema przyczynami:

1. Koniecznością określenia granic wolności słowa oraz prawa do krytyki na przykładzie publikacji stanowiącej przedmiot sprawy,
2. Potrzebą rozstrzygnięcia kwestii, czy postawienie nieprawdziwego zarzutu w publikacji prasowej może być uznane za bezprawne naruszenie dóbr osobistych, jeżeli dziennikarz dochował szczególnej staranności przy zbieraniu materiałów prasowych, opierając publikację na oficjalnych dokumentach,
3. wyjaśnieniem zakresu związania sądu w postępowaniu cywilnym wyrokiem uniewinniającym sądu karnego.

Odnosząc się do tej argumentacji, należy stwierdzić, co następuje.

Ad 1). Określanie granic wolności słowa i prawa do krytyki było przedmiotem wielu judykatów Sądu Najwyższego (por. przykładowo wyrok z dnia 19 października 1989 r., II CR 419/89, OSP 1990, nr 11 - 12, poz. 377), wyrok z dnia 10 września 1999 r., III CKN 939/98, OSNC 2000, nr 3, poz. 56, wyrok z dnia 5 kwietnia 2002 r., II CKN 1095/99, OSNC 2003, nr 3, poz. 42, czy uchwałę składu siedmiu sędziów z dnia 18 lutego 2005 r., III CZP 53/04). Autor skargi nie przedstawił dostatecznych argumentów, które uzasadniałyby potrzebę ponownego wypowiedzania się na ten temat przez najwyższą instancję sądową.

Ad 2) Zagadnienia dotyczące tej problematyki zostały wyjaśnione przez Sąd Najwyższy w powołanej już uchwale składu siedmiu sędziów III CZP 53/04.

Ad 3). Z wyraźnego brzmienia art. 11 k.p.c. wynika związanie sądu cywilnego ustaleniami co do popełnienia przestępstwa wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego. O związaniu wyrokiem uniewinniającym nie może być zatem mowy i wypowiedzanie się przez skład orzekający w tej kwestii jest zbędne.

Skoro wskazane przez pozwanych przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania nie zachodzą, należało odmówić tego przyjęcia, z obciążeniem ich kosztami zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym (art. 398<sup>9</sup> § 2 w zw. z art. 98 § 1 k.p.c.)

I.n